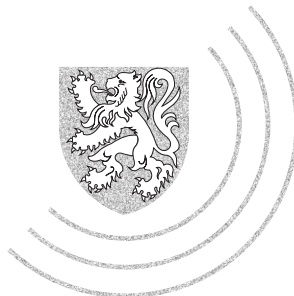

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

19 december 2003

ONTWERP VAN DECREET

**tot wijziging van de regelgeving betreffende het meedelen van milieu-informatie
en tot opheffing van het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening
uitgebracht door de heer Jef Van Looy**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jacques Timmermans.

Vaste leden :

de heren Gerald Kindermans, Jan Laurys, Erik Matthijs,
Jef Van Looy ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Dominique Guns, de
heren Patrick Lachaert, Paul Wille ;

de heer Jean Geraerts, mevrouw Marleen Van den Eynde,
de heer Frans Wymeersch ;

de heren Jacky Maes, Jacques Timmermans ;

de heer Johan Malcorps ;

de heer Jos Bex.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever,
de heren Mark Van der Poorten, Jan Verfaillie ;

de heer Louis Bril, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht,
de heren Guy Sols, Gilbert Van Baelen ;

mevrouw Niki De Gryze, de heren Pieter Huybrechts, Jan
Penris ;

de heren Bruno Tobback, Jan Van Duppen ;

mevrouw Vera Dua ;

de heer Herman Lauwers.

Zie :

1847 (2003-2004)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

INHOUD

	Blz.
I. TOELICHTING DOOR DE MINISTER	4
I.1. Uniek loket en stroomlijning van de informatiestroom van de rechtsonderhorigen naar de overheid (artikelen 2, 3, 4 en 7 van het ontwerp van decreet)	4
I.2. De stilzwijgende milieuvergunning (artikelen 5 en 6)	6
II. ALGEMENE BESPREKING	6
II.1. Stroomlijning van de informatiestroom	6
II.2. Stilzwijgende vergunning	7
III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING EN STEMMING	9

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening besprak op 27 november en 4 december 2003 het ontwerp van decreet tot wijziging van de regelgeving betreffende het meedelen van milieu-informatie en tot opheffing van het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning.

I. TOELICHTING DOOR DE MINISTER

De heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, geeft op 27 november 2003 een toelichting bij het ontwerp van decreet.

Het ontwerp van decreet bevat twee luiken : het legt ten eerste de decretale basis voor de oprichting van een uniek loket voor het beleidsdomein leefmilieu en voor het werken met een uniek formulier. Op die manier worden enkele belangrijke stappen gezet voor de stroomlijning van de informatiestroom van het bedrijfsleven naar de milieu-overheid.

Ten tweede geeft het ontwerp van decreet gevolg aan een veroordeling van België door het Europese Hof van Justitie voor de niet-naleving van een vijftal richtlijnen. Het betreft meer bepaald het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning, zoals bepaald in het milieuvergunningendecreet, dat niet in overeenstemming is met de Europese regelgeving.

I.1. Uniek loket en stroomlijning van de informatiestroom van de rechtsonderhorigen naar de overheid (artikelen 2, 3, 4 en 7 van het ontwerp van decreet)

Verspreid doorheen de Vlaamse milieuregelgeving, zijn een hele reeks bepalingen opgenomen die aan doelgroepen verplichtingen opleggen inzake het verzamelen en overmaken van informatie aan de overheid (meet-, registratie- en informatieplichten of MRI's).

De versnippering van deze verplichtingen bezorgt de bedrijven extra werk. Ze moeten soms dezelfde informatie meermaals overmaken aan de overheid. De huidige toestand maakt het moeilijker om een duidelijk zicht te hebben op de meldingen en aangiften die moeten worden verricht. In de praktijk is er soms verwarring over de verschillende tijdstippen waarop, en de bevoegde overheidsinstellingen waaraan de informatie moet worden overgemaakt.

Bovendien maakt de versnippering het de milieu-overheid moeilijk om de verkregen informatie efficiënt te valideren, te beheren en te gebruiken.

In uitvoering van het regeerakkoord en van de beleidsnota van de voorganger van de minister, werd daarom van bij het begin van de legislatuur gestart met een project dat de informatiestroom van bedrijven naar overheid wil stroomlijnen. Het project beoogt onder meer :

- het verminderen van de toepassingslast van reglementering voor overheid en bedrijven ;
- een meer klantvriendelijke werkwijze bij de overheid ;
- het verhogen van de relevantie voor het beleid van de bij de bedrijven opgevraagde informatie ;
- een vlottere verwerking en een efficiënter beheer en gebruik van deze informatie.

Het project draagt aldus bij tot de verwezenlijking van drie belangrijke beleidslijnen van het leefmilieubeleid, met name een betere regelgeving (met, waar mogelijk, vermindering van de toepassingslast), een beter informatiebeheer en een betere organisatie van de overheid.

Eerste fase

Het project, of althans de eerste fase ervan, bestond uit vier verschillende onderdelen :

- 1° in een eerste onderdeel werden de bestaande verplichtingen geïnventariseerd en werd een visie uitgewerkt om te komen tot een stroomlijning ervan ;
- 2° in een tweede onderdeel werd een haalbare selectie van de bestaande verplichtingen gebundeld in een uniek formulier en werd het ontwerp van decreet en een ontwerp van uitvoeringsbesluit opgesteld om het uniek formulier van kracht te laten worden. Het uniek formulier kreeg de naam "integraal milieujaarverslag" ;
- 3° het ontwerp van decreet ligt nu ter bespreking voor en wijzigt enkele bestaande decreten om de formele obstakels uit de weg te ruimen voor de introductie van een uniek loket en een uniek formulier ;
- 4° het ontwerp van uitvoeringsbesluit werd in tweede lezing door de Vlaamse regering goedgekeurd, na verwerking van de adviezen van de

SERV en de MiNa-Raad. Er werd een adviesvraag gesteld aan de Raad van State. Het uitvoeringsbesluit realiseert het uniek loket, de introductie van het unieke formulier (dat als bijlage bij het uitvoeringsbesluit wordt opgenomen) en de mogelijkheid om gegevens elektronisch over te maken aan de overheid. Het unieke formulier werd in de praktijk getest bij een twintigtal bedrijven uit de staal- en voedingsnijverheid en aangepast aan hun opmerkingen.

In een derde onderdeel werden aanpassingen uitgewerkt aan de organisatie van de administratie, om de zaak ook geïntegreerd te kunnen beheren op het niveau van het hele beleidsdomein en om een uniek loket ("een front office") te hebben. De resultaten hiervan worden geïmplementeerd in het kader van het proces Beter Bestuurlijk Beleid.

In een vierde en laatste onderdeel wordt sinds begin 2002 een internettoepassing ontwikkeld om bedrijven praktisch in staat te stellen hun gegevens elektronisch en interactief (via internet) over te maken aan de administratie. Een voorlopige versie wordt nu afgerond en zal op zijn gebruiksvriendelijkheid worden getest door de staal- en de voedingsnijverheid. Samen daarmee wordt een geïntegreerde databank uitgebouwd voor opslag van deze gegevens, waaruit alle overheidsdiensten de informatie kunnen halen die ze nodig hebben.

Als het decreet en het uitvoeringsbesluit van kracht worden, worden volgens de minister de volgende resultaten geboekt :

- de vijf bestaande formulieren, die door bedrijven moeten worden ingevuld, worden vervangen door één formulier. Het betreft meer bepaald de aangifte voor de afvalwaterheffing, de aangifte voor de grondwaterheffing, de informatieplicht voor de grondwaterstatistiek, de rapportering van bedrijfsafvalstoffen en het milieujaarverslag in toepassing van Vlare II ;
- bij het unieke formulier komt een handleiding die helpt bij het invullen ervan ;
- het toepassingsgebied van de verplichtingen blijft in principe hetzelfde. Bedrijven die vroeger slechts 1 van de 5 formulieren moesten invullen, moeten nu, naast een algemeen deel, enkel het overeenkomstige deel van het uniek formulier invullen. De enige uitzondering is de rapportering van de productie van bedrijfsafvalstoffen : het aantal bedrijven dat die rapportering moet doen, vermindert zeer sterk ;
- elk bedrijf moet een formulier "op maat" krijgen. De overheid moet, met behulp van zijn geïntegreerde databank, de vaste gegevens vooraf invullen. Het bedrijf moet dan enkel nog nakijken of ze nog steeds kloppen en krijgt in principe enkel die delen van het formulier die voor het bedrijf relevant zijn ;
- bedrijven kunnen kiezen of ze het formulier terug overmaken aan de overheid door het terugzenden van het papieren formulier of door het ingeven van de informatie via een internettoepassing ;
- het uniek loket zorgt voor verspreiding van de informatie naar de relevante overheidsdiensten ;
- de bedrijfsleiding moet ook de milieucoördinator en zijn werknemers een exemplaar geven van het integraal milieujaarverslag.

Tweede fase

Momenteel wordt de tweede fase van het project gestart. In deze tweede fase wordt verder gewerkt aan het onderbrengen van informatieverplichtingen in het unieke formulier (het geïntegreerde milieujaarverslag). In de eerste fase kwamen de verplichtingen aan bod die golden voor veel bedrijven, in de tweede fase wordt gekeken naar de verplichtingen die enkel gelden voor specifieke bedrijfssectoren, bijvoorbeeld de nutriëntenbalans die een verwerkingsinstallatie van dierlijke mest jaarlijks moet opmaken. Er wordt ook nagegaan hoe de verplichtingen die gelden voor individuele bedrijven (bijvoorbeeld informatieplichten die zijn opgelegd in de milieuvergunning) kunnen worden toegevoegd aan het integraal milieujaarverslag.

Ook de administratieve lasten, die de meet-, registratie- en informatieplichten veroorzaken voor bedrijven, zullen worden gemeten. Dit gebeurt volgens de methode van de kenniscel Wetsmatiging.

In het algemeen zal verder studiewerk worden verricht over de informatiebehoefte van de overheid, de wijze waarop deze informatiebehoefte kan worden ingevuld en het optimaliseren van het beheer en gebruik van de verkregen informatie.

De minister wil daarbij ook zoeken naar win-win situaties voor bedrijven en overheid. Via het project zal de overheid beschikken over een soort milieuboekhouding van bedrijven. Het is de bedoeling hulpmiddelen te ontwikkelen en ter beschikking te stellen van de bedrijven om hen in staat te

stellen om op basis van die milieuboekhouding hun milieuprestaties op te volgen.

I.2. De stilzwijgende milieuvergunning (artikelen 5 en 6)

Overeenkomstig het milieuvergunningendecreet en Vlarem I kan een milieuvergunning stilzwijgend worden verleend of geweigerd. Met het begrip "stilzwijgende milieuvergunning" wordt volgende situatie bedoeld : indien de bevoegde overheid in eerste aanleg geen beslissing neemt over een vergunningsaanvraag, wordt deze geacht te zijn geweigerd. In hoger beroep daarentegen, wordt de vergunning geacht te zijn verleend indien de bevoegde instantie binnen de gestelde termijn geen beslissing neemt.

Op 14 juni 2001 werd België op vraag van de Europese Commissie veroordeeld door het Europese Hof van Justitie. Het Europese Hof acht de huidige Vlaamse regeling inzake de stilzwijgende milieuvergunning strijdig met vijf verschillende Europese richtlijnen. Het Hof meent dat een vergunningsaanvraag steeds beantwoord moet worden via een uitdrukkelijke administratieve handeling, namelijk een weigering van de aanvraag of een vergunning.

Het is volgens de minister maatschappelijk belangrijk dat de huidige praktijk van het afleveren van milieuvergunningen binnen de door de regelgeving vooropgestelde termijnen wordt voortgezet. Bij de voorbereiding van het ontwerpdecreet werden een reeks alternatieven voor de stilzwijgende milieuvergunning, als sanctie op de niet-naleving van de voorgeschreven termijnen, geïdentificeerd, geëvalueerd en soms juridisch uitgewerkt. De adviezen van de MiNa-Raad en de SERV bouwen op dit onderzoek voort en evalueren de verschillende mogelijkheden. In de memorie van toelichting wordt hierover uitgebreid verslag uitgebracht.

De Vlaamse regering koos uiteindelijk voor een jaarlijkse verslagplicht (artikel 5 van het ontwerp van decreet). Om aan deze plicht te voldoen, zal het noodzakelijk zijn om een goed dossierbeheersysteem uit te bouwen. Er wordt aan de administratie een termijn gegund om dit in orde te brengen.

Deze jaarlijkse verslagplicht geldt voor alle overheden, dus zowel voor de gemeenten, de provincies als het gewest. Ze is minimaal en betreft enkel een verslag over de prestaties van de overheden inzake beslissingstermijnen. Volgens de minister kan de

jaarlijkse verslagplicht wel een belangrijke morele druk uitoefenen om de termijn te respecteren.

II. ALGEMENE BESPREKING

Op 4 december 2003 werd de algemene bespreking gehouden.

II.1. Stroomlijning van de informatiestroom

Mevrouw Marleen Van den Eynde stelt dat op het terrein de vraag leeft om het uniek loket en het geïntegreerd formulier uit te breiden naar andere domeinen van het beleid. Het lid vraagt of er al initiatieven in die zin werden ondernomen.

Namens de minister wordt geantwoord dat de overheid in de huidige situatie informatie aan de bedrijven vraagt over tal van punten en om allerlei redenen. De overheid heeft die informatie nodig om de regelgeving te kunnen uitvoeren en een beleid uit te stippelen. Zo worden onder meer gegevens gevraagd om de afvalwaterheffing te kunnen berekenen, om te weten te komen hoeveel afval geproduceerd wordt en hoe die verwerkt wordt, hoeveel grondwater wordt gewonnen en dergelijke meer. Op basis van het voorliggende ontwerp van decreet is een uitvoeringsbesluit in de maak dat intussen een tweede keer principieel door de Vlaamse regering werd goedgekeurd. In bijlage daarvan zit een formulier dat vijf vroegere formulieren vervangt (de aangifte voor de afvalwaterheffing, de aangifte voor de grondwaterheffing, de informatieplicht voor de grondwaterstatistiek, de rapportering van bedrijfsafvalstoffen en het milieujaarverslag in toepassing van Vlarem II). Die vijf oude formulieren omvatten op hun beurt echter ook niet alle informatie die bij de bedrijven wordt opgevraagd. Er werd een selectie gemaakt van belangrijke items om het project te starten en snel concrete resultaten te kunnen voorleggen.

Intussen werd een tweede fase van het project gelanceerd. Terwijl de eerste fase erin bestond ideeën op te doen voor de opstelling van het formulier en het uniek loket, worden in de tweede fase die ideeën verder uitgewerkt en in de praktijk getest. Het zou volgens de medewerker van de minister inderdaad nuttig zijn om op termijn het project uit te breiden naar de informatie die gevraagd wordt door andere beleidsdomeinen (bijvoorbeeld landbouw en economie), om op termijn alle vragen te kunnen bundelen. Er is reeds een samenwerking met het departement economie. Het is echter belangrijk dat eerst een stroomlijning gebeurt van

alle formulieren en documenten van het domein leefmilieu, vooraleer uit te breiden naar andere domeinen. Wanneer te veel tegelijkertijd wordt aanpak, dreigt het project onbeheersbaar te worden. Bovendien is het gemakkelijker om te praten met andere beleidsdomeinen wanneer het "eigen huis" op orde is.

II.2. Stilzwijgende vergunning

Alternatieven voor een jaarlijks verslag

De heer Johan Malcorps vindt het belangrijk om nog even terug te komen op de discussie die aan het ontwerp van decreet voorafging. Het lid verwijst naar de adviezen van de SERV en de MiNa-Raad : die vermelden een hele rits aan instrumenten en mogelijke antwoorden op de veroordeling door Europa in verband met de stilzwijgende vergunning. In het ontwerp van decreet wordt gekozen voor de oplossing van een jaarlijks verslag over de naleving van de in het milieuvergunningendecreet voorziene beslissingstermijnen, als instrument om de overheden ertoe aan te zetten de voorgeschreven termijnen te respecteren.

Dat vindt het lid vrij minimaal in vergelijking met wat door de SERV en de MiNa-Raad wordt voorgesteld. De SERV concludeert in zijn advies dat een kwalitatief dossieropvolgingssysteem, gecombineerd met de melding van termijnoverschrijdingen aan de provincieraad of het Vlaams Parlement de beste alternatieven zijn voor de stilzwijgende milieuvergunning. De SERV pleit in zijn advies ook voor het aanstellen van 'vergunningenwachters' en een jaarlijkse verslaggeving over het naleven van de termijnen. Ook de MiNa-Raad kiest voor een kwalitatief dossieropvolgingssysteem, gecombineerd met een jaarverslag. De MiNa-Raad pleit bovendien voor het instellen van een dwangsom wanneer de beroepsinstantie in gebreke blijft. Er zijn dus volgens de spreker voldoende argumenten om het niet alleen bij een jaarverslag te houden.

Het idee van de SERV over de kwalitatieve opvolging en de melding van termijnoverschrijdingen in individuele dossiers en het voorstel van de MiNa-Raad om een dwangsom in te stellen, zijn volgens de heer Johan Malcorps waardevol. Het gaat er daarbij niet om de regelgeving te verstrengen maar om aan de aanvragers een goede dossieropvolging te waarborgen en een snelle afhandeling van beroepsdossiers. De efficiëntie van het milieubeleid en de bescherming van de bedrijven zouden op die manier samen kunnen gaan. Het lid erkent dat het

jaarlijkse verslag een meer eenvoudige oplossing is, maar vraagt zich af of dit instrument alleen voldoende garanties biedt.

De heer Johan Malcorps stelt dat hij het voorgestelde compromis zal steunen, ook omdat een wijziging van het milieuvergunningendecreet noodzakelijk is om te beantwoorden aan de Europese richtlijnen, maar voegt eraan toe dat het eigenlijk een gemiste kans betreft. Misschien was men bang voor precedentes, bijvoorbeeld wat het afleveren van bouwvergunningen betreft. Bij milieuvergunningen blijkt er in de praktijk geen groot probleem te zijn met het respecteren van de termijnen.

De heer Jef Van Looy sluit zich aan bij de vorige spreker. Het systeem van de stilzwijgende vergunning bood een antwoord aan de individuele burger indien de overheid om uiteenlopende redenen (tijdsgebrek, complexe dossiers) bleef stilzitten : in de eerste fase werd een aanvraag tot vergunning, die te lang onbeantwoord bleef, automatisch verworpen, terwijl ze in de tweede (beroeps)fase in hetzelfde geval automatisch werd goedgekeurd. Dit systeem zorgde voor rechtszekerheid voor de individuele burger : het minste dat de aanvrager mag verwachten, is toch dat hij een antwoord krijgt en bij voorkeur een gemotiveerd antwoord.

De heer Jef Van Looy begrijpt anderzijds dat de Europese Commissie de stilzwijgende vergunning problematisch vindt. Iedereen ziet wellicht de nadelen van dit systeem in. Bij de oplossing die nu wordt voorgesteld, blijft de individuele aanvrager echter in de kou staan indien een aanvraag niet wordt behandeld en daardoor automatisch als geweigerd wordt beschouwd. De vraag is of de burgers dit zullen blijven aanvaarden. Het lid meent dat een oplossing eventueel kan worden gevonden in het opleggen van een dwangsom. De individuele burger zou op zijn minst moeten voelen dat de overheid zich om zijn rechten bekommert.

Standpunt VEV

De heer Jacques Timmermans, voorzitter, verwijst naar een brief van het Vlaams Economisch Verbond van 27 november 2003 waarin uitdrukkelijk de aandacht van de commissieleden wordt gevraagd voor het luik omtrent de stilzwijgende milieuvergunning in het ontwerp van decreet. Ook volgens het VEV is een jaarlijks verslag over de naleving van de beslissingstermijnen een noodzakelijke voorwaarde maar onvoldoende als alternatief voor het systeem van de stilzwijgende vergunning.

Het VEV wijst erop dat het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning in beroep in Vlarem werd ingevoerd, als stok achter de deur om de overheid te dwingen tot een beslissing te komen. In het vroegere systeem van de ARAB-vergunningen (Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming) bestonden er geen dwingende termijnen. Zo werd de beslissing over een aantal vergunningen pas genomen jaren nadat de Vlarem-reglementering reeds in voege was. Dat het systeem van de stilzwijgende vergunning zijn vruchten afgeworpen heeft en dat nog steeds doet, bewijzen de cijfers. Sinds 1999 heeft het Vlaamse Gewest nog geen stilzwijgende vergunning afgeleverd. Bij twee van de vier provincies die cijfers meedeelden, werd sinds 1999 evenmin een stilzwijgende vergunning afgeleverd. Bij de twee andere provincies kwam dit telkens éénmaal voor.

De termijnen waarbinnen de bedrijven een vergunning bekomen, zijn volgens het VEV uitermate belangrijk, omdat zij mede de tijdshorizon bepalen waarbinnen de investeringen kunnen gerealiseerd worden en de producten op de markt gebracht. In de afweging bij de keuze tussen vestigingsplaatsen voor nieuwe investeringen is een korte vergunningstermijn dan ook een voordeel.

Het VEV is voorstander van het systeem zoals voorgesteld door de SERV, met name de mogelijkheid om de vergunningverlenende overheid (hetzij de Vlaamse regering en bij delegatie de minister bevoegd voor leefmilieu, hetzij de Bestendige Deputatie) per rappelbrief aan te sporen om uitspraak te doen binnen de maand. De vergunningverlenende overheid moet de niet-naleving van de beslissingstermijn in beroep en de eventuele ontvangst van een aansporingsbrief melden aan het Vlaams Parlement, respectievelijk aan de provincieraad. Als de vergunningverlenende overheid ook binnen die extra termijn niet heeft beslist, moet zij dit verantwoorden aan de genoemde organen. Ook moet de vergunningverlenende overheid een nieuwe termijn aankondigen waarbinnen wel een beslissing zal vallen. Dit proces zou zich herhalen tot aan de definitieve uitspraak. Hoewel het systeem misschien complex lijkt, is het VEV van oordeel dat, gelet op het beperkt aantal stilzwijgende vergunningen dat de voorbije jaren toegekend werd, de administratieve overlast beperkt is en dus de werkbaarheid van het voorstel niet in het gedrang komt.

Er moet voldoende morele druk zijn om binnen de gestelde termijn een beslissing te nemen.

De heer Jacques Timmermans deelt deze opmerkingen van het VEV mee aan de commissie maar meent dat de werkgeversorganisatie een te ingewikkelde en lange procedure voorstelt. De spreker ziet meer heil in het evalueren en bijsturen van de voorliggende regeling indien in de praktijk blijkt dat ze een negatieve invloed heeft op het naleven van de beslissingstermijnen.

Repliek van de minister

Minister Ludo Sannen vindt de bekommernis over de afschaffing van de impliciete milieuvergunning terecht. Het systeem wordt afgeschaft onder druk van Europa, maar zoals door de commissieleden, de adviesorganen en het VEV wordt opgemerkt, moet de burger rechtszekerheid hebben. De aanvrager moet binnen een bepaalde termijn duidelijkheid hebben over het gevolg dat aan zijn vergunningsaanvraag wordt gegeven. Het milieujarverslag is voor sommigen onvoldoende als stok achter de deur. De minister gaat er echter van uit dat een overheid die zichzelf respecteert en die haar tekorten in een jaarverslag moet melden, inspanningen zal doen om die tekorten te vermijden. In die zin kan het jaarlijkse verslag wel een goed instrument zijn.

De minister benadrukt dat er op dit ogenblik geen grote problemen zijn bij het afleveren van de milieuvergunningen : de termijnen worden gerespecteerd. De minister stelt daarom voor het systeem van het jaarlijkse verslag uit te testen en indien blijkt dat de situatie in de verkeerde richting evolueert, een bijsturing door te voeren. De minister pleit er voor om nu geen nieuwe procedures in het ontwerp van decreet in te schrijven en de voorgestelde regeling binnen een jaar te evalueren. Het voorstel van het VEV lijkt ook de minister omstandig. Er zijn echter ook andere modellen voorgesteld door de SERV en de MiNa-Raad.

Op de vraag van de heer Jef Van Looy waarom het opleggen van een dwangsom bij het uitblijven van een beslissing niet wordt overwogen, antwoordt de minister dat alle alternatieven werden onderzocht maar dat er geen meerderheid was in de Vlaamse regering voor het systeem van de dwangsom.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING EN STEMMING

De artikelen 1 tot 7 worden zonder verdere opmerkingen aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 1 onthouding.

Het ontwerp van decreet wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 1 onthouding.

De verslaggever,

De voorzitter,

Jef VAN LOOY

Jacques TIMMERMANS
